

af den samme Tanke. De gaa ud paa at udvide Dommerens Beføjelse til at udsætte Fuldbyrdselsen til visse Tilfælde, hvor Udsættelsen betinges af en senere Handling af den dømte, nemlig at han virkelig yder en Erstatning, han har tilbudt, eller opfylder et Løfte om at sætte sig under „moralsk Forsorg“. Det første Tilfælde har Forbillede i den norske Ordning af Institutionen og hviler paa den Tanke, at et Tilbud om at yde en Erstatning, som vedkommende endnu ikke har formaaet at tilvejebringe eller maaske kun kan tilvejebringe for en Del, efter Omstændighederne lige saa godt kan vidne om hans gode Villie til efter Evne at gøre sin Uret god og derfor lige saa godt kan være en formildende Omstændighed, som de forskellige andre Hensyn, Lovforslaget fremhæver. Det andet Tilfælde har, saa vidt vides, intet Forbillede i nogen anden Lovgivning. Men da i sin Tid første Gang denne Sag rejstes for Lovgivningsmagten, nemlig ved et privat, i Folketinget indbragt Lovforslag, blev i Pressen den Tanke udtalt (af Kriminalretsassessor, Dr. jur. Ussing), at der ogsaa burde være Beføjelse til at udsætte Straffuldbyrdselsen, naar den dømte var villig til at undergive sig og virkelig undergav sig hvad her er kaldt moralske Forsorg, saaledes som den f. Eks. kan ydes i Drankerasyler, Magdalenehjem o. desl. Naar man først er inde paa at nedbryde den Skranke for Dommerens Beføjelse, som ligger i, at han kun skal være Lovens Haandhæver, og at hjemle ham Ret til at tage Hensyn til, hvad der bedst kan fremme Lovovertræderens moralske Genoprejsning, maa hin Tanke anses for fuldstændig rigtig og konsekvent. Der er saa meget mindre Fare ved at optage den, som det her, ligesom i Tilfældet med tilbudt Erstatning, der først bag efter skal ydes, altid kan ordnes saaledes, at det med Sikkerhed kan kontrolleres, om Betingelsen opfyldes. Begge disse Tilfældes Indordning i Systemet kræver imidlertid nogen Fuldstændiggørelse af Lovforslagets Regler. Det er disses Tilføjelse, der foreslaas ved de nævnte Æn-

dringsforslag. — Ændringsforslaget under Nr. 23 Litra e. vides heller ikke at have Forbillede i nogen gældende Lov om Institutionen. Det sigter til i nogen Grad at raade Bod paa den ovenfor fremhævede Ulempe, at det kan blive uoplyst, at den, der har faaet Udsættelse, har begaaet ny Forbrydelse før Udløbet af de 5 Aar, med hvilke Fuldbyrdselsen af Straffen for den ældre Forbrydelse bortfalder, og at han saaledes har overtraadt Lovens Betingelse. Medens det nu af praktiske Hensyn ikke kan tilraades i et saadant Tilfælde at fravige Reglen om den ubetingede forældende Virkning af de 5 Aar, kan det mod al Retfærdighed stridende Resultat, at han skal nyde godt af sin tilsnegne Straffrihed, dog i nogen Grad forebygges ved den Regel, som under Nr. 23 Litra e. foreslaas.

Det kun af et Flertal stillede Ændringsforslag under Nr. 24 gaar ud paa af § 18 at slette den Bestemmelse, at en betinget Straffedom, som ikke er kommet til Fuldbyrdselse, i ingen Henseende skal være til Hinder for Udøvelsen af borgerlige eller offentlige Rettigheder. Udvalgets Flertal finder denne Regel, hvortil der i andre Landes Love intet tilsvarende findes, ganske unaturlig og derhos lidet stemmende med Grundloven. — Udvalgets Ændringsforslag til § 20 under Nr. 26 anbefaler sig som en korrektere Angivelse af, hvad Udtalelsen i Domskonklusionen bør gaa ud paa.

§ 21 i Lovforslaget, Kap. 4, har man, som tidligere omtalt, givet en anden Plads, hvoraf Ændringsforslaget Nr. 27 er en Følge.

Til Lovforslagets Kap. 5 foreslaas under Nr. 30 at tilføje en ny Paragraf, paa hvis Nødvendighed der under Forhandlingen i forrige Samling blev henpeget. I øvrigt skal man med Hensyn til § 23, der giver Lovforslaget dets midlertidige Karakter, bemærke, at Reglen om, at Loven kun skal gælde i det længste i 6 Aar, i flere Henseender kan komme til at skabe Tilstande, som ikke vilde være ønskelige, nemlig hvis det bebudede Gennemsyn af almindelig borgerlig Straffelov inden den Tid ikke er